

Лариса Мицик

Акредитація та відповідальність: порівняльний аналіз американської та української моделей добровільної та обов'язкової акредитації

Резюме. Яку б модель акредитації не використовували (централізовану, як, приміром, в Україні, чи децентралізовану, як, наприклад, американська система добровільної акредитації), не припиняються дебати щодо найефективнішого забезпечення та контролю якості. Історично децентралізовані, незалежні вищі навчальні заклади в США дедалі більше зустрічаються зі зростаючою увагою уряду та його вимогами більшої відповідальності вишів. З іншого боку, історично централізовані освітні системи в таких державах, як Україна, змушені відповідати на виклики Болонського процесу, переходячи від парадигми закритої освіти, якою управляють згори, до парадигми, відкритої впливам інших держав. Уряди та навчальні заклади останніх країн замислюються над питанням, чи може забезпечити високі результати система, в якій студенти ізольовані від світового освітнього простору?

Обидві моделі акредитації та контролю за вищою освітою мають очевидні сильні і слабкі сторони. Порівнюючи систему акредитації вищих навчальних закладів в Україні та США, ця стаття доводить той факт, що різні акредитаційні стратегії виявляють по суті однакові проблеми у вищій освіті. Аналіз американської й української моделей акредитації демонструє спільні проблеми щодо оцінки якості академічних програм. Авторка доходить висновку, що акредитація сама по собі не забезпечує якості вищої освіти.

Ключові слова: акредитація, вища освіта, освітня політика, закриті освітні системи, відкриті освітні системи.

Повний текст статті доступний англійською мовою.